

Arrest

nr. 124 237 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt ten aanzien van alle verzoekers en van de beslissing van 3 december 2013 tot afgifte van een beslissing tot inreisverbod (bijlage 13 sexies) ten aanzien van hoofdverzoeker alsook van de beslissing van 11 december 2013 tot inreisverbod (bijlage 13 sexies) ten aanzien van hoofdverzoekster alsook de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 11 december 2013 ten aanzien van één van de drie kinderen van verzoekers.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SIMONE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 november 2012 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 20 september 2013 en 28 oktober 2013 aangevuld.

1.2. De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd op 3 december 2013 onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 3 december 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot inreisverbod (bijlage 13 sexies) ten aanzien van hoofdverzoeker A.M.

1.4. Op 11 december 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot inreisverbod (bijlage 13 sexies) ten aanzien van hoofdverzoekster A.A.

1.5. Op 11 december 2013 neemt de gemachtigde tenslotte een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van A.M., een van de kinderen van hoofdverzoekers.

1.6. Verzoekers wensen de vier onderscheiden beslissingen, zoals achtereenvolgens vermeld onder de punten 1.2. tot en met 1.5. supra aan te vechten middels onderhavig beroep.

De beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 3 december 2013, luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijzen betrokkenen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De raadsheer stelt dat betrokkenen op 20 oktober 2009 en op 24 november 2009 een aanvraag tot regularisatie hebben gedaan via hun gemeente en via hun voormalige raadsman Mr. Mieke Van Laer waarop zij tot op heden geen enkele beslissing hebben ontvangen. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt echter dat het hier niet ging om een actualisatie, de aanvullingen werden bij onderhavig verzoekschrift gevoegd en de elementen die erin aangehaald werden, worden hier aangehaald en vormen evenmin een buitengewone omstandigheid.

De heer A.M. verblijft sinds 19 februari 2007 opnieuw in België, terwijl mevrouw en de kinderen sinds 21 juni 2007 in België zouden verblijven. Dit samen met het feit dat betrokkenen vanaf hun aankomst in de Belgische samenleving ten zeerste werk zouden gemaakt hebben van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich weldegelijk zouden geprofileerd hebben en niet onopgemerkt zouden gebleven zijn, hun integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht zouden hebben, op heden zeer goed Nederlands zouden spreken en daartoe lessen zouden volgen (zie voor mevrouw deelcertificaten, inschrijvingsformulieren), kunnen, willen en zullen voorzien in hun eigen levensonderhoud, bij de Belgische bevolking over zouden komen als zeer goede persoonlijkheid die een diepe indruk na zou laten en waar een voorbeeld aan genomen zou kunnen worden, enkel een meerwaarde betekenen voor onze multiculturele maatschappij, zich op sociaal vlak steeds op intensieve wijze hebben gemengd onder de Belgische bevolking en een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zouden hebben die hen zouden willen steunen en helpen, door hun Belgische vrienden en kennissen als aangename en gedreven personen gewaardeerd zouden worden, op zeer intense wijze op zeer korte tijd overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven, een huurcontract voorleggen, dat de heer AM een opleiding volgt aan de Stedelijke Academie voor Schone Kunsten te Sint-Niklaas (zie meerdere verklaringen) en dat de heer AM na zijn regularisatie onmiddellijk aan de slag kan als medewerker bij DB (...) (zie verklaring zaakvoerder DB), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De heer AM diende een eerste asielaanvraag in op 09 september 1998, deze aanvraag werd afgesloten op 05 november 2001 met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie. Betrokkene betekende vervolgens een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten. Volgens zijn verklaringen zou hij België verlaten hebben in december 2003 en naar Armenië vertrokken zijn, op 19 februari 2007 zou hij volgens de verklaringen die hij voor de asielinstanties aflegde, België terug binnengekomen zijn.

De heer AM diende een asielaanvraag in op 19 februari 2007, deze asielaanvraag werd afgesloten op 23 oktober 2007 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Mevrouw A diende een asielaanvraag in op 21 juni 2007, deze asielaanvraag werd afgesloten op 23 november 2009, eveneens met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 27 november 2007 diende de heer AM opnieuw een asielaanvraag in, deze werd afgesloten op 24 april 2008 met een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Ter vervollediging merken we hier op dat de heer AM beide asielaanvragen samen indiende met mevrouw KOV en haar dochter, hij zou immers in de veronderstelling geweest zijn dat mevrouw AA, dochter M en zoon S omgekomen waren en was in 2005 een relatie begonnen met mevrouw K die hij reeds van vroeger kende. In juni 2007 zou hij een brief ontvangen hebben van het Rode Kruis dat mevrouw AA en de kinderen nog in leven zouden zijn, naar hem op zoek zouden zijn en ook in België waren. Betrokkene hebben geen gevolg gegeven aan de meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die reeds aan hen betekend werden, en zijn sinds 09 september 2011 volledig illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk 8 maand 4 dagen voor de eerste aanvraag (sinds zijn tweede binnenkomst in België) van meneer; 2 jaar 5 maand 2 dagen voor de eerste aanvraag van mevrouw; 4 maand 28 dagen voor de tweede aanvraag (sinds zijn tweede binnenkomst in België) van meneer - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester H lijkt te denken dat betrokkenen al die tijd dat zij al in België verblijven nooit in aanraking gekomen zijn met het gerecht en een blanco strafregister hebben. Er dient echter opgemerkt te worden dat de heer AM op 29 september 2011 tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel 3 jaren behalve de voorhechtenis van 01 oktober 2010 tot 16 november 2010 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank te Brugge voor diefstal. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Meester H stelt dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) geschonden zou worden in het geval van een terugkeer naar het land van herkomst.

De raadsheer beargumenteert dat voornoemd artikel enerzijds riskeert geschonden te worden ten gevolge van zijn medische aandoeningen die een vreselijke uitwerking zouden sorteren op zijn sociaal, psychisch en economisch leven in zijn land van herkomst bij terugkeer, alwaar hij dagelijks gepest en gediscrimineerd zou worden om reden dat personen met dergelijke ziekten als taboe zouden worden beschouwd in zijn land van herkomst en volledig uit het maatschappelijk leven zouden worden geïsoleerd. Hij zou nooit een normaal leven kunnen leiden in zijn herkomstland, zal constant gediscrimineerd worden en als onvolwaardig persoon worden gecatalogiseerd en daarvoor constant aan de kant geschoven worden. Dit zou uiteraard leiden tot enorme beperkingen in zijn sociaal functioneren en deze psychologische bedreigingen en beperkingen zijn in strijd met voornoemd artikel 3 EVRM. We merken op dat de heer AM tijdens zijn asielprocedures nooit aangehaald heeft dat hij ook problemen kende ten gevolge van zijn medische toestand, het is toch opmerkelijk dat hij niet vermeld zou hebben dagelijks pesterijen te ondervinden ten gevolge van zijn medische toestand indien dat effectief het geval zou geweest zijn. Wat er ook van zij het blijft hier bij een loutere bewering die niet door concrete elementen ondersteund wordt. Er wordt geciteerd uit verschillende mensenrechtenrapporten en dergelijke om aan te tonen dat psychiatrische zorg in Armenië inadequaat is en dat men neerkijkt op mensen met fysieke tekortkomingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07. 2007, nr 1.018).

Anderzijds zou voornoemd artikel 3 EVRM geschonden worden daar het leven van betrokkenen in hun herkomstland ernstig gevaar loopt. De raadsheer heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkenen effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar hun land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben voor hun leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

Er wordt in het verzoekschrift verwezen naar de toestand waarin verzoekers zich bevonden in hun land van afkomst waar alom de spot met verzoeker werd gedreven wegens zijn psychische kwalen. Verzoeker zou bovendien nog steeds problemen hebben in zijn land van herkomst. We stellen vast dat de asielinstanties het asielrelaas van betrokkenen ongeloofwaardig vonden, er zijn bij onderhavige aanvraag 9bis geen elementen ingediend die de bevindingen van de asielinstanties in vraag zouden trekken, we zien dan ook geen redenen om aan te nemen dat betrokkene nog problemen zou kennen in het land van herkomst. Betrokkene heeft bij zijn asielrelaas nooit aangehaald problemen te hebben gehad ten gevolge van psychische kwalen waardoor de spot met hem werd gedreven.

Betrokkenen beroepen zich eveneens op artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Dit artikel is hier niet van toepassing is daar betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat de heer AM ernstig ziek is en dat betrokkenen bijgevolg een nieuwe aanvraag machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 zullen indienen. Betrokkenen hebben reeds meerdere aanvragen 9ter ingediend: hun eerste aanvraag 9ter dienden ze in op 01 oktober 2007, deze werd onontvankelijk bevonden op 13 november 2007; de tweede aanvraag 9ter dienden zij in op 29 mei 2008, deze werd onontvankelijk bevonden op 25 september 2008; hun derde aanvraag 9ter werd ingediend op 12 november 2008, ontvankelijk bevonden op 30 maart 2009 en betrokkenen werden in het bezit van een medisch Attest van Immatriculatie gesteld tot hun aanvraag op 03 augustus 2011 ongegrond werd bevonden; een vierde aanvraag 9ter werd ingediend op 25 september 2001 en onontvankelijk bevonden op 16 november 2011; op 14 december 2011 dienden zij een vijfde aanvraag 9ter in, deze werd onontvankelijk verklaard op 23 april 2012; op 25 mei 2012 dienden zij een zesde aanvraag 9ter in, ook deze werd onontvankelijk verklaard en dit op 17 juli 2012; de zevende (en voorlopig laatste) aanvraag 9ter dienden betrokkenen in op 05 augustus 2012 en werd onontvankelijk verklaard op 10 september 2012. Op heden is er dus geen aanvraag 9ter hangende en kan dit niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat de regularisatieprocedures enige tijd in beslag hebben genomen, opent geen recht op verblijf.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van de heer AM (ni.: dat verzoeker zware psychische problemen kent en hiervoor in behandeling is; dat een onderbreking van de behandeling zeer ernstige en onomkeerbare consequenties zou teweegbrengen; eventuele schending van artikel 3 EVRM) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Het feit dat de kinderen van betrokkenen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten en rapporten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van de kinderen al sinds september 2011 plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Meester H haalt aan dat betrokkenen reeds enige tijd in België verblijven en dat het voor verzoekers onwenselijk is om in dit stadium van hun integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun geboorteland aangezien dit voor hen werkelijk een trauma zou betekenen daar zij op heden al onomkeerbaar sociaal verankerd zouden zijn in België. Ter staving verwijst hij naar de school- en integratieverklaringen die betrokkenen voorleggen. We merken hier op dat betrokkenen de bevelen die ze kregen om het grondgebied te verlaten steeds genegeerd hebben, telkens nieuwe procedures opgestart hebben en zo hun verblijf telkens verlengd hebben. Zij waren zich ervan bewust dat hun verblijf precair was. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf. De raadsheer heeft bovendien geen enkel sluitend argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat een terugkeer naar het land van oorsprong een werkelijk trauma zou betekenen, gerechtvaardigd zou worden. De loutere vermelding dat dit voor betrokkenen een trauma zou betekenen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Meester H vermeldt dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Betrokkenen kunnen zich desgewenst wenden tot de Ambassade van België in Moskou.

De advocaat van betrokkenen haalt tevens aan dat zijn cliënten wensen om gehoord te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft artikel 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13 juli 2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht...

2. Over de ontvankelijkheid – verknochtheid

2.1. De Raad wijst er op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

2.2. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

2.3. Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep onontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. “10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak”, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

2.4. De verzoekers vragen in hun inleidend verzoekschrift om de beslissing van 3 december 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals de beslissingen houdende de inreisverboden (bijlagen 13sexies), die jegens hen op 3 en op 11 december 2013 werden getroffen, alsook de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 11 december 2013. Zij geven echter geen enkele verantwoording noch enige toelichting voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

2.5. In de nota stelt de verwerende partij dat verzoekers nalaten de samenhang aan te tonen tussen de bestreden beslissingen. De advocaat van de verzoekers maakt ter terechtzitting geen bemerking aangaande de in de nota opgeworpen exceptie.

2.6. *In casu* is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds de jegens de verzoekers getroffen inreisverboden van 3 en 11 december 2013 op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2013, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

2.7. De verzoekers betwisten niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekers werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede, derde en vierde beslissing. Tevens stelt de Raad vast dat in het onderliggende verzoekschrift op duidelijke wijze ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede, derde en vierde bestreden beslissing verschillende grieven worden aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost.

2.8. In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld die een afzonderlijk onderzoek vergen. De Raad benadrukt dat hier dat verzoekers vier onderscheiden beslissingen willen aanvechten, dewelke behoren tot drie verschillende soorten bestuurlijke beslissingen in het vreemdelingenrecht, met name een weigeringsbeslissing inzake regularisatie in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod (bijlage 13sexies) en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Daarenboven zijn deze beslissingen betekend aan drie verschillende volwassenen, elk in onderscheiden beslissingen.

2.9. Er is geen sprake van een verknochtheid tussen de bestreden inreisverboden, het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing van 3 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Te meer nu in de beide beslissingen tot inreisverbod als volgt wordt gemotiveerd onder de hoofding ‘reden van de beslissing’:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem/haar betekend werd op 17 september 2012.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 1 november 2012.”

2.10. Ook voor wat betreft verzoekers' kind A.M. betreft, enige geadresseerde van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2013, onder de bijlage 13, luidt de motivering van het voornoemd bevel om het grondgebied te verlaten als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkenen is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. "

2.11. Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerst vermelde bestreden beslissing, dit is de beslissing van 3 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor wat betreft de tweede en derde of de vierde bestreden beslissing, dit zijn respectievelijk de aan de verzoekers opgelegde inreisverboden (13sexies) en het bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan het verzoekers hun meerderjarig kind.

2.12. Verzoekers voeren evenwel geen betoog aangaande de verknochtheid en vermelden in hun inleidend verzoekschrift bij het bepalen van het voorwerp van het beroep eerst de beslissing van 3 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. In casu dient te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van dit beroep.

2.13. Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu tonen verzoekende partijen de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede, derde en de vierde bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beide beslissingen tot inreisverbod van respectievelijk 3 en 11 december 2013 en het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2013.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Eerste middel:

"Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis VrW onontvankelijk verklaard wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden. Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.). Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is. Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen". Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998., R.v.St., 1998,69). Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" (RvV5616, RvV9628, RvV 10087, RvV 10047).

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden. Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving. Verzoekers zijn echter de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte elementen in hun verzoek tot verblijf conform art. 9bis vrw. dd. 01/11/2012.

Dat ten eerste dient te worden opgemerkt dat verzoekers op 20.10.2009 zich beriepen op de toen nog geldende regularisatiecriteria uitgevaardigd op 19.07.2009, waarover meer in hun AD. "Dat ten elfde verzoekers op 20.10.2009 en op 24.11.2009 een aanvraag tot regularisatie hebben gedaan via hun gemeente en via hun raadsman Mr. MVL, waarop zij tot op heden geen enkele beslissing hebben ontvangen. Het is derhalve niet verantwoord om terug te keren naar hun land van herkomst daar zij tot op heden geen enkele repliek aangaande deze regularisatiecriteria hebben ontvangen (Stukken 2 + 2.1)." Op 24.11.2009 werd deze actualisatie nogmaals herhaald door de raadsman van verzoekers, waarover meer in hun AD en in bijlage. Er werd zelfs in casu een bevestiging verstuurd vanwege regulactua@dofi.fgov.be. waarbij gemeld werd dat de desbetreffende actualisaties in goede orde ontvangen was door verwerende partij. Verzoekers verwijzen expliciet te dien einde naar de stukken 2 en 2.1 inzake de actualisatie formulieren dd. 20.10.2009 en 24.11.2009 (in totaal 12 bijlagen), expliciet opgenomen in hun verzoekschrift ex art. 9bis vrw. dd. 01/11/2012 en in bijlage. Op dat ogenblik hadden verzoekers - blijkende uit het AD - een procedure ex art. 9ter vrw. hangende. Zij dienden derhalve conform datzelfde criteria hun aanvraag te actualiseren op basis van de uitgevaardigde actualisatie formulieren ten einde geregulariseerd te worden. Verzoekers verrichten aldus een rechtsgeldige en tijdige actualisatie op de regularisatiecriteria dewelke toen geldingskracht hadden. Zij voldeden volkomen aan diverse punten van deze criteria. Verwerende partij meent ten onrechte dat uit het AD van verzoekers zou blijken dat deze niet om een actualisatie betref. Verwerende partij heeft deze actualisatie ten onrechte als aanvullingen gecatalogiseerd en samen met de bestreden beslissing behandeld om haar grovelijke tekortkoming onbeschaamd toe te dekken. Uit de stukken 2 en 2.1 inzake de actualisatie formulieren dd. 20.10.2009 en 24.11.2009 (in totaal 12 bijlagen) expliciet opgenomen in het verzoekschrift ex art. 9bis vrw. dd. 01/11/2012 en de bevestiging verstuurd vanwege regulactua@dofi.fgov.be tonen onstuitbaar aan dat verzoekers zich destijds op de toen nog geldende regularisatiecriteria hadden gestoeld en aangezien verwerende partij bij de behandeling van hun procedure ex art. 9ter vrw. deze actualisaties vergeten (?) was te behandelen gaat men plots deze rechtsgeldige actualisaties als aanvullingen catalogiseren om hun eigen grovelijke tekortkoming toe te dekken met alle nefaste gevolgen in hoofde van verzoekers. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat ten tweede dient er te worden opgemerkt dat verzoekers benevens een asielprocedure in het Rijk dewelke al reeds een einde heeft getroffen, tevens diverse verblijfsprocedures ex art. 9ter vrw. hebben geactiveerd op basis van de ernstige medische aandoeningen in hoofde van verzoeker. Verzoekers hebben zich in hun verzoek tot verblijf ex art. 9bis vrw. voornamelijk gebaseerd op 1.2. en 2.7. van de regularisatiecriteria dd. 19/07/2009. Immers: (...). Verwerende partij heeft in haar bestreden beslissing ambtshalve de toepassing van punt 1.1. van de vernietigde regularisatiecriteria getoetst aan de concrete situatie van verzoekers en heeft de duur van hun asielprocedure als onvoldoende lang gecatalogiseerd om hen te regulariseren (zie: p. 2, lid 4 in fine bestreden beslissing). "De duur van de procedures - namelijk acht maand en 4 dagen voor de eerste aanvraag (sinds zijn tweede binnenkomst) van meneer, 2 jaar 5 maand 2 dagen voor de eerste aanvraag van mevrouw, 4 maand 28 dagen voor de tweede aanvraag (sinds zijn tweede binnenkomst in België) van meneer - was ook niet van die aard datze als onredelijk lang kon beschouwd worden " Zoals hier voren vermeld, hebben verzoekers in hun verzoekschrift ex art. 9bis vrw zich hoofdzakelijk gebaseerd op punt 1.2. en 2.7. van de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009. Verzoekers doorliepen - blijkende uit het AD - diverse verblijfsrechtelijke procedures dewelke het fundament vormden om op 01/11/2012 een verzoek conform art. 9bis vrw - op basis van punt 1.2 en 2.7. van de regularisatiecriteria - in te stellen. Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis vrw. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken titans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot

wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag. Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende is gemotiveerd (RvV 6445). Er weze tevens benadrukt dat verzoekers zich benevens de lange procedures conform punt 1.2. en 2.7. van de instructie, het schoollopen van de kinderen, tewerkstelling en hun uitstekende integratie in hun verzoek hadden opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde. "Ten derde is het onwenselijk voor verzoekers om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun ontvluichte geboorteland. Voor hen zou dit werkelijk een trauma betekenen daar zij op heden al onomkeerbaar sociaal verankerd zijn in het Rijk wat blijkt uit de 72 vervatte school- en integratieverklaringen. Zij hebben tevens al ontelbare school- en integratiestukken aan het dossier toegevoegd in het kader van hun actualisatie en na hun actualisatie 9ter vv. " "Dat ten zesde verzoekers hun kinderen alhier school lopen en een terugkeer het verlies van een school- of academiejaar zou impliceren." Het verlies van een schooljaar of academiejaar voor de kinderen en voor studenten kan een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken. Hiermede heeft verwerende partij tevens geen rekening mee gehouden in de bestreden beslissing. Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift, het administratief dossier en haar eigen praktijk in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is. Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen. De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat: (...). Verwerende partij stelt terecht dat deze criteria vernietigd zijn. Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State middels arrest van 9 december 2009 nr. 198.769, doch hebben de bevoegde staatssecretaris en verwerende partij diverse keren publiekelijk beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid en zulks o.a. op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009. Verwerende partij mag bovendien geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). Verwerende partij moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn, wat in casu niet gebeurd is. De Raad van State schorste middels een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is. "De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleerartikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3 " De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. en 2.7. temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de asielprocedure van verzoekers ingevolge toepassing van punt 1.1 van datzelfde criteria dd. 19.07.2009 en temeer daar verwerende partij zelf op 03/07/2013 nogmaals bevestigd heeft dat zij de instructie van 19 juli 2009 nog steeds toepast in het kader van zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar zij van rechtswege deze criteria heeft getoetst in het kader van punt 1.1. van voormelde criteria door te verwijzen naar hun korte duur inzake hun asielprocedure. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. Dat ten derde verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoeker en zijn ernstige psychische problemen nl.: "Dat ten zevende verzoeker ernstig ziek is en derhalve op heden een nieuwe aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet zal instellen en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005 bevinden verzoekers zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E. V.R.M. ! Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 slaat het begrip "adequate behandeling" zowel op het voorhanden zijn in het land van herkomst van de nodige medische infrastructuur en van de geneesmiddelen als de mogelijkheid voor de betrokken vreemdeling om daar concreet toegang toe te hebben, gelet o.m. op zijn financiële middelen. Bij de beoordeling van de aanvraag moet de Dienst

Vreemdelingenzaken rekening houden met een ingeroepen risico van onderbreking van de medische behandeling in België. De beschikbaarheid van medische zorgen in het land waar de aanvrager naartoe zou moeten, moet worden onderzocht in het licht van zijn/haar concrete medische situatie. Een verwijdering is niet geoorloofd wanneer een onderbreking van de behandeling die in België bezig is, ernstige en onomkeerbare gevolgen met zich mee zou brengen. Gelet op de reeds ondergane medische behandelingen en de in de toekomst geplande medische zorg en opvolging in hoofde van verzoeker zou de onderbreking van zijn behandelingen zeer ernstige en onomkeerbare consequenties teweegbrengen. Dat ten achtste verzoeker zware psychische problemen kent en hiervoor in behandeling is zoals onstuitbaar blijkt uit het AD (dossier 9ter). " Er is in het verleden herhaaldelijk door de rechtspraak bevestigd dat zware psychische problemen een buitengewone omstandigheid kunnen impliceren. Ingevolge het AD van verzoekers blijkt onstuitbaar dat verzoeker aan zeer ernstige psychische aandoeningen lijdt waarvoor hij tot op heden opgevolgd en behandeld wordt. Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop de procedures tot verblijf ex art. 9ter Vrw ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige nadere analyse van het medisch dossier van verzoekers en/of hun psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland), gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert. Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoekers grondiger dienen te motiveren. Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden. Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (Rv.St. VANKOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en nersnnnlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (Rv.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R. W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43). Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard. Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Dat ten vierde verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië. Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.). Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is. Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen". Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (Rv.St. nr. 73.025, 9 april 1998, Rv.St., 1998,69). Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen ". "Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden. In

casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals o.a. de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van de kinderen - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers - legaal verblijf van langer dan 6 jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van verzoeker - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing voormelde elementen in hoofde van verzoekers niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren. Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht.

Dat ten vijfde verzoekers in hun verzoekschrift gestipuleerd hebben dat in het land van herkomst geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. "Dat ten negende in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden." Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren. Verwerende partij stelt lukraak dat verzoekers zich desgewenst naar de Belgische Ambassade te Moskou kunnen begeven om aldaar een aanvraag ex art. 9bis vrw. te activeren en onderzoekt niet nader of verzoekers zich wettig en effectief naar Rusland kunnen begeven alwaar de Belgische consulaat gevestigd is om aldaar de kwestieuze aanvraag te activeren. Het louter melden dat verzoekers zich desgewenst naar de Belgische Ambassade in Moskou kunnen begeven zonder een nadere analyse van verzoekers hun concrete gezinssituatie en medische toestand is niet afdoende. Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat ten zesde verwerende partij de aanvraag van verzoeker geweigerd heeft om reden dat verzoeker nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving ingevolge een veroordeling vanwege de Corr. Rb. Brugge dd. 29.09.2011 voor feiten van diefstal gepleegd in het jaar '2010. Aangezien inderdaad het verblijf geweigerd kan worden omwille van redenen vermeld in artikel conform art. 43 vrw. De bevoegde Minister beschikt daarbij over een ruime beoordelingsvrijheid, doch moet het gevaar wel actueel zijn. Indien het verblijf geweigerd wordt omwille van strafrechtelijke veroordelingen en feiten zonder na te gaan of dit nog een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging impliceert voor de openbare orde, en zonder rekening te houden met het gezinsleven beschermd door art. 8 van het EVRM kan een schending uitmaken van het evenredigheidsbeginsel. Aangezien desalniettemin één strafrechtelijke veroordeling voor feiten gepleegd in het jaar '2010 op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceert. Aangezien inzake de zwaarwichtige feiten van openbare orde verzoeker wenst op te merken dat een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als "actueel gevaar". Aangezien zelfs een "goed voorziene" veroordeling of strafblad, zelfs voor heel erge feiten, geen belemmering mogen zijn voor een regularisatie of verblijf van de veroordeelde als de feiten dateren van lang geleden en a fortiori als zijn "duurzame lokale verankering" groot is. Aangezien in casu de feiten in hoofde van verzoeker van jaren lang geleden dateren en is zijn duurzame lokale verankering enorm groot in het Rijk aangezien hij al langer dan 6 jaar in België vertoeft en alhier uitstekend geïntegreerd is blijkende uit de stukken van zijn AD. Aangezien verzoeker daarenboven al de verplichtingen opgelegd in de uitgesproken vonnis minutieus heeft nageleefd en alle kosten vereffend incl. de schadeloosstelling van de burgerlijke partij heeft vergoed. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen "Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast ". Als de gerechtelijke instanties de opschorting of het uitstel van de veroordeling hebben beslist, lijkt het dat verwerende partij geen werkelijke bedreiging zou mogen vaststellen wat zij in casu wel heeft gedaan gelet op het vonnis dd. 29.09.2011 waarbij aan verzoeker een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gedurende 3 jaar behalve de effectieve voorhechtenis werd opgelegd. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet de concrete situatie van de door verzoeker gepleegde misdrijf. Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R. W 1982 - 1983, 963.). Aangezien dat verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met de aard en de ernst van de feiten en de uitstekende integratie van verzoekers. Aangezien het bestaan van een

werkelijk en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast in casu niet aanwezig is in hoofde van verzoeker.”

Tweede middel:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging. In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheids-handeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel. In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen. In casu menen verzoekers dat - de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van de kinderen - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers - legaal verblijf van langer dan zes jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van verzoekers - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

3.2. Verzoekers betogen dat ze zich op 20 oktober 2009 beriepen op de regularisatiecriteria van 19 juli 2009. Op 24 november 2009 zou de actualisatie nogmaals herhaald zijn door de raadsman. De verwerende partij zou onterecht hebben geoordeeld dat het geen actualisatie betrof. De duur van de asielpprocedure zou door de verwerende partij beoordeeld zijn ten aanzien van punt 1.1 van de instructie en onterecht als onvoldoende lang zijn bevonden. Volgens verzoekers heeft het kabinet van Staatssecretaris De Block bevestigd dat de instructie nog steeds geldt voor zij die eraan voldoen. Zij verwijten de verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met het verlies van een schooljaar of academiejaar. Zij beroepen zich op de medische problemen van verzoeker. Het zou reeds herhaaldelijk zijn geoordeeld dat zware psychische problemen een buitengewone omstandigheid zouden kunnen impliceren. Wegens hun vergevorderde stadium van integratie zou het buitengewoon moeilijk zijn om terug te keren naar Armenië. In de beslissing wordt niet afdoende gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen van integratie, school en medische situatie geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen. Het ontbreken van een Belgisch consulaat zou een buitengewone omstandigheid kunnen impliceren. Een strafrechtelijke veroordeling in 2010 zou geen bewijs vormen van een actueel gevaar voor de openbare orde en veiligheid.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekers voeren de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

3.4. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Uit artikel 9 van de vreemdelingenwet blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis van de vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.5. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat verzoekers het oneens zijn met de motieven van de gemachtigde volstaat niet om afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

3.6. Waar verzoekers stellen dat zij voldoen aan de criteria inzake verblijfsduur en duur van de asiel- en regularisatieprocedures, doelend op de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, dient te worden gewezen op het feit dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. De Raad van State stelde dat de instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoekers er zich niet op kunnen beroepen. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *"integraal is vernietigd"* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *"om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen"*.

Verzoekers kunnen niet dienstig betogen dat in de beslissing geen rekening gehouden is met de schoolgaande kinderen, de beslissing luidt hieromtrent immers als volgt:

"Het feit dat de kinderen van betrokkenen hier naar school gaan f wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten en rapporten kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkene niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van de kinderen al sinds september 2011 plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bij gevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. (...) "

Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift tot het opnieuw oproepen van het element van hun schoolgaande kinderen, zonder aan te tonen dat de verwerende partij op onredelijke wijze hieromtrent heeft geoordeeld. Immers, in de beslissing wordt duidelijk gesteld dat verzoekers niet hebben aangetoond dat de scholing niet verkregen kan worden in het herkomstland en dat hun kinderen een gespecialiseerd onderwijs behoeven. Het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit nazicht van het dossier blijkt dat verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onder meer als tweede stuk een kopie van de actualisatieformulieren van 20 oktober 2009 en 24 november 2009 voegden. Het is derhalve terecht dat in de bestreden beslissing geoordeeld werd als volgt:

" (...) De raadsheer stelt dat betrokkenen op 20 oktober 2009 en 24 november 2009 een aanvraag tot regularisatie hebben gedaan via hun gemeente en via hun voormalige raadsman mr. MVL waarop zij tot op heden geen enkele beslissing hebben ontvangen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat het hier niet ging om een actualisatie, de aanvullingen werden bij onderhavig verzoekschrift gevoegd en de elementen die erin aangehaald werden, worden hier aangehaald en vormen evenmin een buitengewone omstandigheid. (...) "

Daar de elementen die aangehaald werden in de door verzoekers omschreven 'Actualisaties' ook onderzocht werden, tonen zij evenmin aan enig belang te hebben bij hun kritiek, te meer nu de instructie van 19 juli 2009 niet meer kan worden toegepast.

3.7. Verzoekers werpen op dat ze de medische problematiek hebben aangehaald als buitengewone omstandigheid, doch gaan hiermee voorbij aan de motivering hieromtrent voorzien in de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De advocaat van betrokkenen haalt aan dat de heer AM ernstig ziek is en dat betrokkenen bijgevolg een nieuwe aanvraag machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 zullen indienen. Betrokkenen hebben reeds meerdere aanvragen 9ter ingediend; hun eerste aanvraag 9ter dienden ze in op 01 oktober 2007, deze werd onontvankelijk bevonden op 13 november 2007; de tweede aanvraag 9ter dienden zij in op 29 mei 2008, deze werd onontvankelijk bevonden op 25 september 2008; hun derde aanvraag 9ter (...) de zevende (en voorlopig laatste) aanvraag 9ter dienden betrokkenen in op 05 augustus 2012 en werd onontvankelijk verklaard op 10 september 2012. Op heden is er dus geen aanvraag 9ter hangende en kan dit niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat de regularisatieprocedures enige tijd in beslag hebben genomen, opent geen recht op verblijf.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van de heer AM (ni. dat verzoeker zware psychische problemen kent en hiervoor in behandeling is; (...) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures : aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012) .(...) "

Het kan niet de bedoeling zijn van de wetgever dat vreemdelingen die een aanvraag om een verblijfsmachtiging om medische redenen te verkrijgen hebben ingediend, vrijgesteld zouden zijn van de voorwaarde buitengewone omstandigheden aan te tonen bij het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij heeft echter voorzien in twee verschillende procedures, elk met hun eigen finaliteit, zoals de verwerende partij terecht motiveert in de bestreden beslissing.

Verzoekers weerleggen met hun betoog de motieven van de bestreden beslissing niet, zodat het betoog geen afbreuk doet aan de motieven ervan en de verwerende partij niet verhinderd wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen. Een machtiging tot verblijf toekennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een gunst en geen recht.

3.8. De motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekers apprecieerde, kennelijk onredelijk is.

3.9. Waar verzoekers menen dat het ontberen van een Belgisch consulaat een buitengewone omstandigheid kan impliceren, tonen zij niet aan dat zij zich niet zouden kunnen wenden tot de ambassade van België in Moskou. Zij weerleggen de motivering voorzien in de beslissing niet.

3.10. Waar verzoekers opmerken dat de strafrechtelijke veroordeling dateert van 2010 wat geen bewijs zou vormen van een actueel gevaar voor de openbare orde en veiligheid, dient te worden opgemerkt dat verzoekers een verkeerde lezing houden van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing werd immers geen uitspraak gedaan over het actuele gevaar voor de openbare orde. In de beslissing wordt er daarentegen gerepliceerd op datgene wat verzoeker in zijn aanvraag heeft opgeworpen, zijnde dat hij nooit in aanraking kwam het gerecht. Daar verzoeker wel degelijk veroordeeld werd door de correctionele rechtbank te Brugge, wat hij niet betwist, kon hij in zijn aanvraag niet dienstig voorhouden als zou hij nooit in aanraking zijn gekomen met het gerecht.

De middelen zijn niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC